

Arrest

nr. 113 265 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel tot terugbrenging van 22 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 24 januari 2012 wordt voor de minderjarige kinderen een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij

deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. De gemachtigde van de staatssecretaris maakt hierbij toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 88 196 van 26 september 2012 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de voornoemde beslissing van 20 april 2012.

1.4 Op 28 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing. Wederom wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. De verzoekers stellen tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 122 924.

1.5 Op 22 maart 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het rolnummer 129 493.

1.6 Op 22 maart 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel tot terugbrenging. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 8 april 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan mevrouw A(...), B(...) van Russische nationaliteit, als moeder het bevel gegeven haar kinderen:

A(...), M(...)

Geboren op 06.07.2006

A(...), M(...)

Geboren op 06.07.2006

A(...), A(...)

Geboren op 03.03.2005

Nationaliteit: Rusland

Adres: (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1,1 van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkenen zijn niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkenen zijn niet in het bezit van een van een geldig paspoort en of visum. Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22.03.2013.”*

2. Over het voorwerp van het beroep

De Raad stelt vast dat de verweerder het voorwerp van het beroep in de nota met opmerkingen aanduidt als zijnde de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met bevel tot terugbrenging.

Uit het verzoekschrift blijkt echter duidelijk dat middels huidig beroep enkel het bevel tot terugbrenging van 22 februari 2013 wordt bestreden. In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vorderen de verzoekers enkel de schorsing en de nietigverklaring van *“het bevel tot terugbrenging”* en ook in de aanhef van het verzoekschrift duiden zij op ondubbelzinnige wijze als bestreden beslissing aan de *“beslissing tot bevel terugbrenging, genomen op 22 maart 2013 en ter kennis gebracht op 8 april 2013”*.

Dienvolgens maakt enkel het op 22 maart 2013 getroffen bevel tot terugbrenging het voorwerp van onderhavig beroep uit.

Tegen de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd overigens op dezelfde datum als de huidige vordering een afzonderlijk beroep ingesteld, dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 129 493.

3. Over de ontvankelijkheid

Of een beroep op ontvankelijk wijze is ingesteld, is een vraag die de Raad desnoods ambtshalve dient te onderzoeken. Voor zover het beroep ingediend wordt door verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar drie minderjarige kinderen, acht de Raad het beroep onontvankelijk.

De verzoekster geeft onder de hoofding "de feiten" aan dat de heer K(...) M(...) de vader is van haar drie minderjarige kinderen en dat in functie van hun vader voor de minderjarige kinderen een aanvraag werd ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze feiten vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht: "*De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd*".

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW). Onderhavig annulatieberoep is evenwel een daad van beschikking. Dit vermoeden van instemming gaat dus niet op wanneer één ouder een beroep instelt bij de Raad (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434 en RvS 21 november 2012, nr. 221.436). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij *in casu* verzoekster aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Uit geen enkel stuk blijkt dat de verzoekster gemachtigd is om alleen op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen in onderhavig beroep. Uit het bovengestelde volgt dat beide ouders dienen op te treden als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, wat *in casu* niet het geval is.

Het beroep kan bijgevolg enkel worden geacht op ontvankelijke wijze te zijn ingesteld in de mate dat de verzoekster optreedt in eigen naam.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De verzoekster betoogt onder meer wat volgt:

"Verzoeker is inderdaad niet in het bezit van een paspoort met een geldig visum.

Echter, er zijn voldoende redenen om aan te nemen dat deze beslissing artikel 3 EVRM schendt. En dit op dubbele wijze:

Vooreerst hangt er voor verzoekende partij nog een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de voornoemde medische regularisatie overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet (zie stuk nr. 2). Verzoekende partij heeft tenminste het recht het antwoord van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten. Verwerende partij schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht door een bevel tot terugbrenging af te leveren vooraleer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak heeft gedaan. Er bestaat een groot risico dat verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een vernederende behandeling zoals in artikel 3 EVRM te worden bij terugkeer gezien deze geen gepaste behandeling kan ondergaan voor de ziekte in zijn land van herkomst. De argumenten hiervoor werden uiteengezet in de aanvraag tot medische regularisatie en het daaropvolgende beroep tegen de negatieve beslissing.

Ten tweede, (...)."

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkenen zijn niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkenen zijn niet in het bezit van een geldig paspoort en visum. Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22.03.2013. "

4.2 De verweerder repliceert op dit betoog als volgt in de nota met opmerkingen:

"Vooreerst verwijst verzoekster naar het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing d.d. 28.01.2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Zij meent dat zij minstens het recht moet hebben om het antwoord van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten.

De verwerende partij merkt verder op dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoekster geenszins vereist is voor het verdere verloop van deze procedure noch voor het verdere verloop van zijn hangende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke overigens in hoofdzaak schriftelijk geschiedt, en waarbij verzoekster zich te allen tijde kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman.

Bovendien heeft noch het indienen van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, noch de eventuele beroepsprocedure tegen een negatieve beslissing, schorsende werking heeft.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477)."

4.3 De verzoekster wijst er op dat er een risico bestaat dat zij en haar minderjarige kinderen bij een terugkeer zullen worden blootgesteld aan een vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM wanneer er geen gepaste behandeling is voor de ziekte in het land van herkomst. Zij verwijst naar de argumenten die zij aanhaalde in het beroep dat zij instelde tegen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag om medische regularisatie, op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. Het verzoekschrift tegen de beslissing inzake deze medische verblijfsaanvraag wordt als bijlage toegevoegd.

De verweerder kan worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoekster zich kan laten vertegenwoordigen in de procedure tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat een persoonlijke aanwezigheid niet vereist is. De verweerder wijst er ook terecht op dat de medische verblijfsaanvraag en het daarop volgende beroep bij de Raad geen schorsende werking hebben. Daargelaten het feit dat opgemerkt kan worden dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel tot gevolg zal hebben dat de verzoekster zich niet meer in België zal bevinden en de vraag rijst of dit een invloed heeft op het beroep tegen de beslissing inzake de onontvankelijkheid van aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verweerder in de nota echter niet ingaat op het door de verzoekster geponeerde risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

4.4 De Raad wijst er op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De Raad heeft de onder punt 1.4 genoemde beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van 28 januari 2013 vernietigd met het arrest nr. 113 264 van 31 oktober 2013. Uit dit arrest is gebleken dat de verweerder bij zijn beoordeling ten onrechte geen rekening heeft gehouden met een medisch getuigschrift dd. 4 november 2012 dat handelt over de medische problematiek van de minderjarige A(...) M(...).

4.5 In de beslissing van 28 januari 2013 wordt het volgende overwogen: *“Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 24.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De bovenstaande beoordeling is echter onvolledig vermits het meest recente door de verzoekster naar voor gebrachte medisch getuigschrift dd. 4 november 2012 noch in het advies van de ambtenaar-geneesheer noch in de beslissing van 28 januari 2013 in rekening wordt genomen.

4.6 De Raad stelt bijgevolg vast dat er geen degelijk onderzoek gevoerd werd naar de vraag of het minderjarige kind van de verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, minstens toont de verweerder dit niet aan.

Dienvolgens vermag de Raad niet anders dan *in casu* vast te stellen dat er geen of minstens een onvoldoende zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van de verzoekers, met name naar het risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448: "a rigorous scrutiny must necessarily be conducted of an individual's claim that his or her deportation to a third country will expose that individual to treatment prohibited by Article 3").

Aldus is het duidelijk dat het bestreden bevel werd afgeleverd zonder dat er een degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de onder punt 1.5 weergegeven onontvankelijkheidsbeslissing, doet hieraan geen afbreuk. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

De overige middelonderdelen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2013 houdende bevel tot terugbrenging, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizenddertien door:

mevr. C. DE GROOTE,
mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

C. DE GROOTE